

очаквали минаването на Бенковски — войвода по *фаталното мостче*; бай Вълчо повелъ „приятелитѣ си драги“ да ги води, божемъ, за Троянския балканъ и ги провелъ прѣзъ едно съвсѣмъ „ново мостче“, мѣтнато върху двата брѣга на р. Костеня.

Ето какъ З. Стояновъ ни рисува картината на убийството:— „Ако е рѣкаль господь, презъ тоя баиръ ще да преминеме довечера, прибави той. Хайде сега по-скоричко држте са единъ отъ други да не паднете презъ мостенцето, па са не бойте вече.

Наредъ единъ по единъ, пакъ най напредъ благодѣтельтъ ни, ние турихме кракъ на лѣскавото мостенце. Азъ вжрвахъ най-подиръ. Рѣката не бѣше много дълбока, но тя течеше бързо като куршумъ. Брѣговете ѝ и отъ двѣте страни иматъ височина по нѣколко аршина. На това мѣсто гдѣто я минавахме ние, гората бѣше до толкова гъста, щото надъ главите ни са образоваше сводъ отъ заплетени клони, който представляваше покрита чаршия. Дордето преминемъ по мостенцето, сѣки си държеше пушката хваната презъ половината, за да пази равновѣсие.

Благодѣтельтъ ни и *Бенковски* бѣха стѣпали вече на противоположния брѣгъ, а ние тримата съ О. Киррила и Стефа са намирахме още на мостенцето. Сичките мълчаха. Само азъ си отворихъ устата като глѣдахъ, че и отъ дѣсна страна на рѣката съществуватъ много признаци, които показваха, че мостътъ е направенъ новъ, да обжрна вниманието на другарите си върху това, да видя да ли и тие мислатъ като мене по тоя въпросъ.

— Ти трѣбва да знаешъ, че не са намираме на Пловдивския мостъ върху Марица, но въ тетевенския балканъ, на р. Костеня, отговори Бенковски, като са и обжрна на назадъ. Това бѣ сбогомъ отъ негова страна. . . . . Тие са последнитѣ негови думи! . . .

Свжршилъ не свжршилъ той последната си дума, бачо Вълчо, нашиятъ благодѣтель, преданиятъ дѣдо Вълчо, когото наричехме баща, глѣдамъ че пѣлзи по земята, като четвъроножно животно и отиде да са затули задъ едно паднало на земята дърво. Азъ за себѣ си, неможахъ да са сѣта отъ единъ пѣтъ въ що са състои работата, надали можаха да са сѣтатъ и другарите ми. До като са готвахъ да попитамъ, защо старицътъ са влѣче по земята, устата ми са заключиха, изикътъ ми засѣхна на гърлото.

Около двадесетъ и повече пушки отъ двѣте страни на рѣката, отъ четири страни, изжърмяха отгоря ни и куршумите бржмнаха около ни като пчели. . . . .